

Uredništvo
in upravištvo:
Kolodvorske
ulice št. 15.
% urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Sestopna potit-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju dajo se
popust.

Ljubljanski List

Velja
za Ljubljano
v upravištvo:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrt leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Štev. 31.

V Ljubljani v ponedeljek, 9. februarija 1885.

Tečaj II.

Ustavoverna stranka in kongrua.

Čudne prikazni stopajo sem ter tja v našem parlamentnem življenju na dan. Od početka svojega obstanka opiralo se je ministerstvo Taaffejevo le na majhno večino. Še nobeno ministerstvo ni imelo dosedaj tako male zaslonbe. Med strahom in upom moralo je predlagati zbornici različne postavne načrte, in le malo kedaj si je bilo uže naprej v svesti gotove in popolne zmage. Velevažne, obstanek države in nje interese zadevajoče predloge prodirale so večkrat le z neznatno večino glasov, a sem in tja se je celo dogodilo, da je bila večina zbornice, ob enem vladna stranka potisnena v manjšino. Še ni davno temu, kar smo nekaj tacega doživeli. A glej, naenkrat se zopet brzojavlja med svet, da se je od ministerstva zbornici predloženi postavni načrt jednoglasno odobril, da se za postavno niso odločili samo vladini pristaši, da je zánjo glasovala tudi ona stranka, ki je prvi dan, ko je stopila po svojem padcu v državno zbornico, zaprisegla novemu ministerstvu boj na smrt in življenje in ki se je te prisega tudi vso šestletno dōbo državnega zborovanja vestno držala, ona stranka, ki se ni sramovala posluževati se še tako malovrednih sredstev, ako je le videla, da bode neljubi vladi z njimi zapreke stavila, ki se je več ko jedenkrat tako daleč spozabila, da je, podobna razposajenim šolarčkom, v zbornici z nogami in rokami ob klopi bila, ki je bila predrzna dovolj, da je vlado kuchelbadski afēri kot provzročiteljico proglašala in ji je celo elementarne nesreče, kojih se vsa človeška sila ne bi bila ubranila, v greh štela, stranka, ki se ni strasila, kazati uže samo ob sebi razburjenemu dunajskemu prebivalstvu na strašne, ogorelo podobe, ki so jih o grozni katastrofi iz pogorišča na Ringu vlačili na dan ter klicati: „To zakrivila je sedanja vlada in njeni organi!“ Da, ta stranka, ki je tej vladi odrekala pravico, pobirati davek, uklonila se je

naenkrat njeni volji in glasovala za postavno, ki jo je predložila v zadevi kongrua zbornici v pretres.

In da se je to zgodilo ravno pri tej postavi, je dvakrat čudno. Dosedaj prevladovalo je vedno prepričanje med svetom, da ustavovernim liberalcem nikdar ni posebno srce plamtelo ljubezni za duhovščino. Sedaj pa ne samo, da se ni ugovarjalo od te strani postavi, ki ima zboljšati gmotno stanje nižjega duhovstva, še potegovalo se je zánjo v prav gorečih besedah. Ganljivo je bilo slišati, v kako živih barvah je slikal poslanec Kraus bēdno stanje katoliškega duhovstva, kako je kazal na nujno potrebo, da se v tej zadevi uže kaj ukrene, da se duhovstvu zboljša eksistenca, ki pod sedanjimi razmerami njegovemu stanu nevredno životari. Kedo je kaj tacega pričakoval? Komu bi se bilo kedaj sanjalo, da bode liberalna stranka tako gorko zagovarjala pravice duhovskega stanu? Od kje ta nepričakovana in nagla sprememba?

Čujejo se glasovi, ki z nekako zadovoljnostjo kažejo na ta dogodek, češ, da je to sporazumljenje strank dobro znamenje in da je pričakovati, da se bode tako sporazumljenje sčasoma doseglo tudi v zadevi družih vprašanj. Glejte, tudi levičarji imajo razum za potrebne stvari, tako se trdi, tudi oni opuščajo opozicijo, kjer je treba rešiti važna vprašanja.

Radi bi verjeli tem glasovom, a skušnja zadnje, h koncu nagibajoče se dōbe državnega zborovanja navdaja nas z nekakim dvomom. Nehoté vrivajo se nam nekatera vprašanja, ki, ako nanje odgovarjamo, ustavoverno stranko postavljajo v vso drugo luč. Kako je to, da se ustavovercem sedaj stvar nujna zdí, ki bi jo bili lahko uže zdavnej uravnali? Vprašanje kongrua je uže staro. V teku tega stoletja so se plače vseh državi služočih oseb spreminale in povikševale, kar je samo ob sebi umevno, ker se tudi socijalne razmere v eno mer spreminjajo, le plača duhovnov je od časov cesarja Josipa II. pa do današnje dné ostala jedna in ista. To vprašanje čakalo

je tedaj uže na resitev, predenj je ustava stopila v življenje. Zakaj se ustavoverci niso nikdar dotaknili tega vprašanja, ko so bili celo vrsto let na vladnem krmilu? Kaj so cel čas svojega vladanja storili za ono duhovščino, koja jim sedaj naenkrat tako pri srcu leži? Pač so dovolili državno podporo 600 000 goldinarjev za podpiranje potrebnih duhovnov, a ob enem so tudi vsa sredstva uporabili, da so to podporo kolikor mogoče dotičnikom ogrenili. Kajti pri razdelitvi teh novcev se nikakor ni gledalo samo na to, je li dotični duhoven potreben ali ne, ampak stavili so se pri tem še vsi drugi pogoji. Šlo se je tu pred vsem za to, zlorabiti bēdno stanje malega duhovna za strankarske svoje namene. Zato večkrat najpotrebnejši ni dobil nikake podpore — to bo tudi duhovščini v naši deželi še v živem spominu — a dobili so jo oni, ki so se pokazali tedanji ustavoverni in na vladnem krmilu stoječi stranki kot voljno in pripravno orodje, s kojim so delali za svoj obstanek in svoje namene. Da je tedaj vsa ta ljubezen, ki jo danes liberalna stranka v tako obili meri kaže duhovščini nasproti, le navidezna, je jasno, jasno pa tudi, kaj da s tem manēvrom namerava.

Prvič, treba je zaslugo, katero si vlada in njena stranka z novo postavno za tako odlično in važen stan, kakor je duhovski, vsakako zadobi, nekoliko zatemniti. Dobro znano je bilo ustavovercem, da bode ta postava prodrla tudi tedaj, ako ji oni nasprotujejo. Zato pa je bilo treba drugače postopati. Glasovati je bilo treba zánjo, da se potem lahko kliče med svet: „Glejte, mi smo bili oni, ki smo pripomogli tej postavi do zmage!“ S tem se ubijejo dve muhi na en mah. Zasluga, ki bi si jo bila drugače pridobila vlada in njena stranka, splavala je po vodi, na drugi strani pa se sme računati na hvaležnost duhovščine. In to zadnje je glavni vzrok, ki je napotil ustavoverce, da so s tako ljubeznijo obsipali ta stan, za kojega so prej vselej kazali tako malo simpatijo. Šestletna dōba državnega zbora poteče v nekotikih tednih, nove volitve se bli-

Listek.

Madonna Violanta.

Iz starobenečanske kronike posnel —I—. (Konec.)

Bog pa je bil drugače sklenil. Ko so se bližali kraju, tedaj pa se je kot blisk hitro njim nasproti priplula gondola. V njej sedel je mož, in ko jih je spoznal, dvignil se je naglo ter jim pretil s pestjo. Ogniti se niso več mogli, ker je bilo preblizu obrežje, sicer pa jim beg tudi ne bil nič pomagal.

„Nesramnež! Izdajalec!“ kričal je gospod Pietro Giustiniani — kajti on je bil nasproti gospodu Venierju. „Ali sem te vender dobil, da bi ne bodeš ušel?“

Potegnul je meč iz nožnice ter se vrgel, ko sta se po polnem približali gondoli, Francescu nasproti. To opazivša pala je donna Violanta nezavestna dojnici v naročje. Donna Emilia skušala je zastonj postaviti se med borilca, klicala pa je svojemu bratu, naj si brani življenje. Prvo trenotje zgubil je gospod Fran-

cesco po polnem zavest pri pogledu smrtnega svojega sovražnika, o katerem je mislil, da je na gorah okolo Brescie; ko pa je po jezi in srdu razjarjen obraz in meč v rokah Pietrovih opazil, tedaj potegnul je tudi on meč, uvidevši, da tu ne pomaga več dobra beseda. Jedenkrat, dvakrat zadela sta nad glavami žensk z meči vkup; potem pa je hotel gospod Pietro skočiti iz svoje gondole na Francesca, a stopil je na kraj, pal ter se ranil ob meč svojega sovražnika ter se zvrnil v valove.

Strah, katerega je s svojim nasilstvom provzročil vsem, spreobrnilo se je zdaj v pomilovanje, sočutje; čolnarji in ženske sklanjali so čez gondolo, moleči ponesrečencu vesla na pomoč, a valovi so ga uže odnesli; njegova obleka in zguba krvi vzeli sta mu vso moč; vedno bolj in bolj se je oddaljal od gondol, in nihče mu ni mogel pomoči, kajti gondole so bile zeló poškodovane in morale so kar najhitreje k obrežju.

Med tem pa so dogodek opazili uže mimo vozeči čolnarji in stražniki na obrežju. Hitro približalo se je več ladij prostoru. Med njimi bila je tudi ladija, katera je imela na prvem

konci leva sv. Marka s stotnikom morskih roparjev. Ko so ribiči truplo gospoda Pietra Giustiniana spravili na suho, prepeljala je policijska zadelana gondola gospoda Francesca Venierja v zapor v doževo palačo pod svinčeno streho, kamor so zapirali zločince in one, katerih prestopok se je hotel prikriti. Dame so odpustili, vrnile so se globoko žalostne domov.

Pri obravnavi pred sodiščem deseterih se je izkazalo, da je gospod Pietro Giustiniani uže v Veroni zvedel iz pisma, katerega mu je po poslanci poslal Giovanni Soranzo, o shodu svoje sestre s Francescom. Nenadno se je vrnil ter potem, kakor sem pripovedoval, našel smrt. Krivda uboja je bil gospod Francesco Venier oproščen, ker so vse priče, osebito pa čolnar, izrekle, da se je proti svoji volji, branē življenje svoje, poslužil meča ter da se je njegov nasprotnik pri skoku ponesrečil; se vé da se druge krivde, da se je patricijevo hčerjo brez dovoljenja očetovega poročil, po polnem oprostili. Visoko sodišče ga je torej obsodilo v petletno prognanstvo iz Benetk. Donno Violanta izročil je zdaj nje oče njenemu soprogu

žajo in duhovščina je faktor, s kojim se ima računati. Te misli so pač rojile liberalcem po glavi, predno so se odločili za svoje postopanje v tej zadevi. A zmotili so se nekoliko. Naša duhovščina ni tako kratkovidna, da ne bi vedela, kak zajec za grmom tiči. Ona vé dobro razločevati, komu prihajajo besede iz srca, in komu le z jezika. Ko bi se tudi ustavoverci ne bili sami sem in tja spozabili in čisto jasno pokazali, kaj da prav za prav želé, bi se ne bilo nikdar bati, da pridobé duhovščino na svojo stran. Abotno pa je bilo od ustavovercev, ako so kaj tacega še potem upali, ko je dr. Sturm naravnost povedal, iz kojih nagibov da glasuje njegova stranka za to postavbo, zaradi tega namreč, ker je upati, da bode nižji duhoven potem neodvisen od svojega višjega in da se bode lahko prosteje gibal. Razpor torej med višjim pastirjem in med njegovimi duhovnimi podložniki, to je bil tudi jeden onih smotrov, katerega so hoteli doseči s svojim glasovanjem.

Da se uže danes po vseh katoliških časnikih razlega levice nasproti glasu *quod non*, je razumljivo. Zaželeni uspeh bode tedaj izostal. Sploh nima levica posebne sreče sè svojimi manevri. Spominamo se pri tej priložnosti, kako je doživela nekaj enacega, ko se je prenarejal volilni red. Tudi tedaj so hoteli izviti ustavoverci vladi venec zasluge iz rok. Dasi bi bili za časa svojega vladanja tudi v tem oziru lahko pokazali se liberalne, čakali so vender, dokler se je Taaffejevi vladi zdelo potrebno, razširiti volilno pravico. Ta korak sedanje vlade bil jim je trn v peti; a ker se niso upali protiviti mu, boječ se, da ne bi prišli ob še ta kredit, kar so ga imeli med prebivalstvom, nastopili so isto pot, kakor sedaj v zadevi kongrué. Zoper svoje prepričanje volilne reforme niso le podpirali, ampak hoteli so jo še dalje razširiti, nego je želela vlada. Mislili so, da se s tem Bog vé kakó prikupijo svetu. A tudi tedaj se je njih početje kaj trezno razmotrivalo. Napenjanje ustavoverne stranke izbujalo je tedaj, ko sedaj le posmeh. In da so tam kot tu svoj namen in cilj po polnem zgrešili, da si za svoj trud niso pridobili nikake hvaležnosti, temu ni čudno. *Man merkt eben die Absicht und man ist verstimmt!*

Kartum — pal!

Pred kratkim še poročali smo, da se bliža dan rešitve Kartumu, da pridejo kmalu tja po mnogo prestanih ovirah in bédah, po krvavih bojih angleške pomožne čete skozi puščavo, da rešijo junaka v Kartumu, vztrajnega junaka Gordona. Kdo bi si bil mogel tedaj misliti, da se bode v svet poslala tako brzo za vso Evropo velezanimljiva, če tudi ne tolikanj važna, a za Angleško pretresljiva

in v bivališče se jima je določilo mesto Treviso. Donna Contarini dobila je od sodnega predsednika oster ukor, kateri jo tem bolj žalil, ker je o tem koj zvedelo vse mesto ter o tem govorilo. Donni Emiliji so odpustili zaradi njene mladosti. Najhujša kazen zadela je duhovnika fra Ambrozija. Sodišče ga je izročilo cerkveni sodnji v kaznovanje, in patrijarh odkazal mu je dosmrtno bivališče v samostanu v Padui.

Gospod Francesco Venier tolažil se je po dolgem zaporu — kajti pravda trajala je več mesecev — v krasnem Trevisu s svojo mlado soprogo, kajti čez leto in dan porodila mu je sina, kateri je zdaj, gospod Gianpaolo Venier, moj gospod in dobotnik ter zaseda zdaj v tej veleslavni ljudovladi visoko mesto, kjer naj ga Bog ohrani še dolgo časa. Njegov oča, katerega sem še kot častitljivega starca poznal in spoštoval, pripovedoval mi je večkrat, bolje in obširneje, kakor sem jaz tu storil, povest o njegovi ljubezni do donne Violante; tako je vsaka beseda, katero sem tu zapisal, po polnem resnična. Zdaj pa počiva uže več let poleg svoje ljubljene soproge pod marmelnato ploščo v cerkvi sv. Ivana.

věst: Kartum je pal! Gordon je v sovražnikovih rokah!

Malo časa prej poročali so nam še brzjavi, da se more Gordon držati in braniti pred sovražnikom cela štiri leta, ob jednem pa se je poročalo, da angleške pomožne čete vrlo hitro, da si imajo prestati mnogo, sicer zmagonosnih bojev s sovražnikom, da se vrlo hitro bližajo Kartumu. Kaka nenadna spremena! S ponosnih zidov trdnjave v Kartumu vihra zdaj zelena zastava krivega proroka in britska armada, kateri je duhoviti vojvoda Gordon toliko časa držal odprta „vrata v Sudan“ vidi tako rekoč pred nosom porušiti ta vrata in po trdnjavi razkropiti se Mahdijeve čete.

Kartum je pal! Ali pa je ta věst istinita? Najvišji poveljnik britske ekspedicijske vojne, lord Wolseley, poročal jo je sam, najvišji poveljnik sam poslal je vojakom svojim to žalostno poročilo, in zraven je še dodal: Kartum je pal „po izdajstvu“. Pal „po izdajstvu“, to je gotovo gnjusno orožje, katerega se poslužuje sovražnik, a bridka je resnica, da vsled tega dodatka ni nič ustrezno in pomagano politični situaciji. In kje je Gordon, kaka usoda zadela je tega hrabrega, junškega, vztrajnega, previdnega branitelja? Prvo Wolseleyevo poročilo je dejalo, da je Gordon vjet, v sovražnikovih rokah; — do danes došlo je uže več poročil s sudanskega ozemlja o gibanju britske ekspedicije, a vsaki na konci dodane so kratke besede: O vsodi Gordonovi ni nič gotovega znano!

Da je to hud udarec za Angleško, je pač lahko razvideti, in lahko je razvideti posledice pada Kartuma. Vsa Wolseleyeva ekspedicija imela je namen, priti na pomoč obkoljenemu Gordonu v Kartumu, ga rešiti ter si prisvojiti Kartum. Zdaj pa, ko je Kartum v Mahdijevih rokah, prečrtan je ves račun. Mahdi ima zdaj po osvojitvi Kartuma vse desno obočje prosto, zdaj se lahko združijo čete, katere je imel v taborišči v Omdurmanu na levem bregu belega Nila z onimi pri Metameh in možno mu je uničiti britsko posadko v Gubatu, če se pravočasno ne umakne. One čete v Gubatu pa so vender prve imele namen združiti se z Gordonom ter potem z njim vkupno postopati. In Wilson je tudi, računajoč s temi odnosi, podal se z nekaterimi parniki po Nilu proti Kartumu, dné 28. januarija došel je v istini tja, a našel je Kartum uže v sovražnikovih rokah. Naglo je moral nazaj, sovražnik obsopal ga je s svinčcem, potopila sta se mu dva parnika, rešil se je komaj na otok v Nilu. Wilson poročil je potem najvišjemu poveljniku o padu Kartuma. Posadka v Gubatu nima več nobene uloge, oslabela je uže tudi in zdaj preti jej največja nevarnost; pričakovati more pomoči pač samo od Wolseleya, kateri pa ima sam komaj 4000 mož nasproti Mahdijevim 15000 možem.

Ob Bospornu.

(Dalje.)

Malo prej smo videli na evropski strani prenežno vas Balta-Liman, ležečo na urodu v dolinico, po kateri teče v luko rečica, in nad katero se vzdiga grič, nasajen z letovišči; med njimi najviše kviškuje staroslavna palača Rešid-paše. Za tem vidiš zatonček Emir-Džan-Ogli-Bagdže, ves zelen samih cipres, med katerim očislepno leskeče bela džamija, samotno stoječa, katero liže morje ter krasi visoka krogla, polna zlatih žarkov.

Naš parobrod se bliža zdaj eni obali, zdaj drugi in takrat vidimo tisoč drobnosti širne te okolice. Tu imaš pridvorje selamlika (zalslišna dvorana) kake bogate turške hiše, odprte na obrežje; v zadju pridvorja kadi kakov debelun, raztegnjen po divanu; tam je kopljenec, ki zagrinjalenima Turkinjama pomaga v čoln; malo dalje vidiš vrtec, obdan s plotom in ves v senci jednega topola, pod katerim počiva Turek, starec, prekrižanih rok in nog, sive brade, premišljujoč koranove reke; družine vasujočih ljudi, zbrane po hodiščih; črede koza in ovac, pasočih se po vi-

To je opasen položaj za britske čete — in neizmerne pomena je osvojitve Kartuma od strani Mahdija. Kartum je glavna točka egiptovskega gospodstva v Sudanu, slednja postaja evropske kulture in britskega vpliva v tem delu Afrike — in Kartum je pal. Angleška je za zdaj izgubila gotovo nadejo in tudi možnost, igrati tukaj velevažno ulogo. Kartum je pal!

Ponosno, samosvestno dvigal bode Arabec svojo glavo in še z večjim navdušenjem šel angleškim „vsiljencem“ nasproti. In Gordon je vjet, oni mož, katerega ime je celó Mahdi in njegovi kruti bojevnik imenoval z nekim strahom, spoštljivostjo, je v rokah sovražnikom, izročén jim na milost in nemilost.

To je grozen udarec za Angleško! Angleški listi bavijo se vsi obširno s to katastrofo in slišijo se uže glasovi, kateri pripisujejo odgovornost tega dogodka oni počasnosti, s katero se je pripravljala ekspedicija. In nikakor ni nemožno, da bode ta dogodek imel doma tudi politične posledice. Ali se ne bode krivda Gordonove usode, smrt mnogobrojnih palih britskih vojakov in obili troški nalagali na račun oni stranki, katera je zavirala ekspedicijo Gordonu na pomoč?

In zdaj? Dvakrat zboroval je v Londonu uže kabinetni svét in obakrat se je sklenilo, da se Wolseleyu pusti v operiranju po polnem prosta roka, da se mu dovoli tudi vsaka podpora, katero bode zahteval. Bode li mogel Wolseley vsaj v nekoliko popraviti in poravnati posledice slednjih dogodkov, na to vprašanje zdaj odgovoriti ni možno. —r—

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V odseku državnega zbora, kateri je postavljen, da se posvetuje o zakonu proti socialistom, izrekli so se vsi poslanci levice proti postavnemu načrtu ter proti spuščanju v specialno debato. Poslanec dr. Sturm je zopet omenjal, da bi bil vsled tega zakona konstitucionalizem v nevarnosti. Tudi Rechbauer je bil proti zakonu.

„Politik“ poroča, da se je uže za gotovo določilo, da se zdanje zasedanje državnega zbora konča še pred Veliko nočjo. To pa se bode zgodilo zaradi tega, ker se koj po Veliki noči prično pogajanja z ogersko vlado zaradi ponovitve nagodbe. Državni zbor se bode torej zaključil dné 24. marcija. Pozneje bosta baje vsak dan po dve seji. Sama novela o pristojbinah zahtevala bode deset sej.

Volitve v štajersko trgovinsko in obrtno zbornico vršile se bodo v Gradci dné 2., 5. in 6. marcija, in sicer dné 2. marcija v trgovinski odsek, dné 5. in 6. marcija v obrtni odsek. Volitve izpale bodo, kakor je uže naprej lahko uvideti, v korist liberalni nemški stranki.

sokih travnikih; hiteče jezdece; vrste kamel in karavan, pomikajoče se po gričevji ter svojo čudno podobo črtajoče po vedrem nebu.

Zdaj se Bosporn razširi, prizor se menja, zopet smo med dvema zatokoma velikega jezera. Na levi je ozek zaton, okolo katerega se vije grško mestce Istenija, stari Sosthenion, imenovan po templu in perotastem kipu, ki so ga tukaj postavili Argonavti na čast varuhu geniju, ki jim je pomagal do zmage zoper bebriškega kralja Amika. Tukaj se parobrod malce obrne, pa razločno vidimo kavarne in hiše, zvrščene po bregu; majhina letovišča, raztresena med oljikami in vinogradi; dolino, ki se spušča do luke; slapi, ki bučé z višave, in pa sloveči snežnobeli maverski vodomet, v senci mogočnih in oblastnih javorov, kjer ribiči suše svoje mreže, in kjer mimo hodijo grške deklice ter amfore nosijo na glavi. Isteniji nasproti na zatoku azijske strani moli izmed drevja turška vas Čibulku; tu je bil glasoviti samostan bdečih samostancev, ki so neprenehoma peli in molili, noč in dan, vedé izmenoma. Oba bregova bosporska sta polna spominov teh zanesenih puščavnikov petega stoletja, ki so hojevali po gričih, obteženi s

Domače stvari.

— Nj. c. in kr. apostolsko veličanstvo izvolilo je fari Podgori za popravo cerkve podariti 100 goldinarjev iz Najvišje zasebne blagajnice.

— (Vojaškim naborom) letošnje spomlad, kadar se bodo ob jednom mladeniči po dotični postavi od vojaštine oproščevali, odločeni so v sledečih okrajih naslednji dnevi: Mesto Ljubljana 6. in 7. marca. Dalje bo naborna komisija c. kr. 17. pešpolka meseca marca potrjevala od 9. do 14. marca v Kameniku; od 16. do 26. v Kranji; od 28. marca do 1. aprila v Radovljici. Po velikonočnih praznikih od 7. do 11. aprila v Ljubljani za okolico. Druga naborna komisija ravno tega pešpolka pričela bo svoj posel v Litiji od 16. do 21. marca in od 23. do 31. v Krškem. Meseca aprila nabirala bo ta komisija novincev od 7. do 14. v Rudolfovem; od 16. do 21. v Črnomlju, od 23. do 30. v Kočevju. Po Notranjskem nabirala bo naborna komisija tržaškega pešpolka kralj Milan srbski št. 97 meseca aprila od 14. do 15. v Vipavi; od 17. do 18. v Bistrici; od 20. do 22. v Postojini in od 24. do 30. aprila v Logatci.

— (Dozdanja firma bratov Koslerjev) se je po medsebojnem dogovoru združila in nastopila svojevoljno likvidacijo. Likvidatorico izbrana je kranjska hranilnica. Vender se zaradi tega ne bode poslovanje pivovarne ustavilo.

— (Umrli) je danes zjutraj Anton Možek, hišni posestnik v Poljskih ulicah št. 4 v Ljubljani. Pokojnik doživel je 85 let. Pogreb bo v sredo popoldne ob 4. uri.

— (Slovensko gledališče.) Danes zvečer (ne pa, kakor se je v soboto pomotno poročalo, dne 22. t. m.) predstavljala se bo v tukajšnjem gledališču igra: „Srečen oče“. Nadejamo se, da se bo občinstvo obilo udeležilo te prav prijetne predstave, saj je itak redko dana prilika, videti slovenske predstave.

— („Ljudske knjižnice“) došel nam je ravnokar 3. snopič, kateri prinaša nadaljevanje in konec povesti „Zlata Vas“. Cena zvezčiču, kakor prej, 6 kr. pri Leonu v Mariboru.

— (Mrtvega so našli) v soboto zjutraj v nekem hlevu na Karlovskem predmestju zastarane žganjepivca. Kakor se domneva, potegnil je mož preveč ta „grencega“ in v tej pijanosti izdihnil potem pijano svojo dušo.

— (Gosp. dr. Firbas) imenovan je notarjem v Brežicah.

— („Literarno-zabavni klub“) imel je v soboto zvečer svoj jour-fixe „pri Malici“. Udeležilo se ga je okolo 20 gospodov članov. Predsedoval je g. E. Lah, čital pa g. prof. Levce o *Joannesu Baptisti de St. Cruce*. Omenjal je v kratkih slikovitih potezah tega „katoliškega Trubarja“ životopisne črtice, njegovo blagonsno delovanje v prosep katoliške vere in prosveto naroda slovenskega ter kazal iz njegovih spisov na njega

strahu, ki ga druge budé podobne podrtine; zdi se ti, da so te trdnjave bolj za umetno olupšavo okolice, kakor pravi vojni spomeniki, ki so nekaj sipali smrt na vse strani. Vse je takorekoč prevlečeno z nekako milobo in blagoto, ki budi vedne misli in neomejeno željo miru.

Dalje od Istenije se Bospor še bolj širi, a ladija prispe v malo trenutkih na tačko, od koder se uživa najdivnejši razgled izmed vseh, ki so se doslej preočili. Obrnivši se proti Evropi imamo pred seboj grško-armensko mesto Jeni-Kjoi, ležeče v znožju visokega griča, posajenega z nogradi in javornimi gozdiči, počivajočega na skalnatem obrežju, ob katero se z močnim šumom razbija dereče valovje. Nekoliko dalje se vidi prekrasni zatok Kalender, napolnjen z ladjicami, obdan s hišicami, ovenčan z nenavadno sočnim bilinstvom, nad katerim strlé zrakolika hodila cesarskega kioska. Obrni se nazaj, pa imaš pred seboj azijski breg, ki se zvija kakor velik lok, ter nareja precudni amfiteater gričev, vasi, luk. To je

izredno naobraženost: poznal je Cicerona in Ovida istotako temeljito kakor sv. Avgustina in skrivno razodenje. Konečno pa je čital g. predavatelj jedno pridigo tega slavnega propovednika slovenskega; iz pridige te uvideli smo propovedateljevo globoko poznanje profanega in cerkvenega slovstva. Berilo bilo je izredno zamljivo. — Prodala sta se na dražbi ta večer tudi mala dva dobitka, medaljon in verižica, katera je „literarno-zabavni klub“ dobil v loteriji za „Narodni Dom“ v Ljubljani; gospodje članovi so s posebnim veseljem dražili nedragocena dobitka, tako da se je dobila znatna svota, katera se je izročila v korist „Narodnemu Domu.“

— (Zabavna kronika.) Včeraj zvečer pridila je ljubljanska Čitalnica svojim članom slednji predpustni ples. Kakor vsi prejšnji, bil je tudi ta ples prav dobro obiskan, odlikoval pa se je izmed prejšnjih navadnih plesov še po svoji elegantnosti. Zabava bila je zelo živahna in plesalci plesali so prav vztrajno polnoštevilno v rano jutro. — V vkusno okrašenem steklenem salonu kazine imelo pa je veteransko društvo plesovni večer. Udeležba bila je izredno mnogobrojna, zasedeni bili so vsi prostori. To plesno veselico počastili so: dvorni svetnik grof Chorinsky, generalmajor Groller-Mildensee, vladni svetnik baron Pascotini, predsednik trgovinske in obrtne zbornice Kušar, major Salomon in mnogo drugih odličnih gostov.

— („Špehovko“), katero pripravijo pevci ljubljanske Čitalnice na debeli četrtek, to je 12. svečana 1885, v zgornjih društvenih prostorih. Vspored: I. „Kralj Vondra XXVI.“, ali žalostni konec vesele pojedine ali strašna osveta.“ Velika romantično-heroično-tragična opera v treh dejanjih. — Zložil J. Illner, poslovenil J. Illnovič. 2.) Enrico Caravaccio: Veliki koncert za violon se spremljevanjem glasovirja in orkestra — igra svetovni znani umetnik Z. Diddudldaj. 3.) Srečko Stegnar: „Naš mešani zbor“, šesteroglasni zbor za sopran, alt, tenor in bas — poje mešani zbor v kostumih. 4.) Jurček Seffenčkov: „Pustni potpourri“, pri katerem se producirajo prvi umetniki iz Vranjega Sela. — Klavir-orkester izvršuje iz posebne prijaznosti g. vitez Ohm-Janušovski. II. Loterija. III. Ples. — Začetek ob polu 8. uri zvečer. — Vstopnina za čitalnične ude in „Sokole“ 50 kr., z rodbino 1 gld., za neude 1 gld., z rodbino 2 gld.

— (Kaj si vse domišljujete!) Pred kratkim bilo je v Draždanih zborovanje nemškega „Schulvereina“ in ob tej priliki pripovedoval je nekov berlinski profesor svojim gluhoglavim vernikom, da se hočejo Slovenci na troške Nemcev „razširjati“. V Avstriji da se ne dela več na enakopravnost, marveč na zatiranje Nemcev. Kdo je berlinskemu profesorju navdihnil izredno to modrovanje in modrost, ne vemo, a gotovo je, da zasmehujejo sami njegovi somišljeniki v Avstriji, ker so do „obistij“ preverjeni, da se godi naopak. Mnogo bedarij govorilo se je tudi pri zborovanju naše „Ortsgruppe“, vender berlinske modrosti še vender tudi ti „zatirani šolniki in šolarčki“ niso dosegli. Sploh pa ne umejemo, kaj se treba Berolincem vtikati v naše razmere.

Indžir-Kjoi, vas smokey, okrožena z vrtovi. Blizu „Smokavine“ je Sultanija, tako rekoč skrita v gozdu; za Sultanijo stoji velika vas Beikos, obdana z vrtovi in nogradi, v senci visokih kostanjev, ki se gledalijo v najlepšem bosporskem zalivu; to je oni staroslavni zaliv, kjer je Poluks premagal bebriškega kralja, in kjer je rasla čudodelna lovrika, od katere je zblaznil, kedor se je je doteknil. Od Beika naprej, daleč naprej je vas Jali, stara Amea, ki je zdaj videti kakor kup rumenega in rudečega cvetja na velikem zelenem pregrinjalu.

Vse to je le obris velike slike. Treba je, da si misliš nepopisljivo nežnost gričev, katere bi kar z roko pogladil, neštene in majcene brezimne vasi, ki jih je semkaj postavila večša slikarjeva roka, rast vseh podnebij, zidavo in sloge vseh dežela, stopničevje vrtov, vodopade in slapiče, debelo senco, leskeče džamije, modrino poškopljeno z belimi jadrji, pa rožnato nebo o solčnem zahodu: potlej boš imel še le nekaj prave slike.

(Konec prihodnjč.)

V Koroški je veliko pomanjkanje duhovnov. Izmed 267 župnij je 32 praznih; kaplanij je v Koroški 156, beneficijatov 21; izmed prvih je vender zasedenih samo 46, od slednjih samo 5. Torej je vkupno 207 duhovenskih mest praznih. Duhovnov deluje vkup 317. Dasi je toliko duhovenskih mest praznih, je vender navzlic temu tudi bogoslovje slabo obiskovano, kajti zdaj jih je v bogoslovji samo 26, izmed teh v četrtem tetu samo 5 bogoslovcev. V vsej deželi je cerkvá in cerkvic 991.

Srbi imeli so pred nekaterimi dnevi shod v Budimpešti, Sklenilo se je, da vsi Srbi krone sv. Stefana postopajo solidarno v cerkvenem oziru na podstavi avtonomije, v narodnih zadevah na podstavi državih osnovnih zakonov. O tem shodu in o sklepkih njegovih spregovorili bomo o priliki obširneje.

Tuje dežele.

Francozi baje v vzhodni Aziji prav vro napredujejo. „Journal des Débats“ piše: Istina je, da stojimo v Formozi in v Tonkingu pred ovirami, katere bodo pač zahtevale še mnogo truda, da-si, bi jih bili morda začetkom lahko premagali. Štiri mesece sim so Kitajci lahko v Formozo spravili moštva in streliva, kolikor so hoteli. Naše slabe vojne moči — kajti admiral Courbet ima samo 3000 mož, izmed katerih pa jedna tretjina zaradi bolezni ali iz drugih razlogov ni za rabo — prestati bodo imele še mnogo bojev, in preteklo bo še mnogo časa, predno se polastijo vseh utrjenih mest, a še potem bodem bodo se Kitajci samo za nekaj kilometrov nazaj potegnili ter pričeli z nova delo.

Razne vesti.

— (V Afriko so hoteli.) Pred nekotimi dnevi stopijo v občinsko pisarno necega dunajskega predkraja trije možje, ki so na vprašanje sluga, daj da želó, izjavili, da bi rad v neki zadevi za svét poprašali. Ker se vsaki dan neštevilnokrat prigodi, da prijejo ljudje „za svét prašati“, popelje jih občinski sluga k nemu od uradnikov. Ta, dasi navajon vsakojakih vprašanj, je kar ostrmel, ko so mu začeli ti trije razlagati, kaj jim teží srce. Povedali so mu, da znajo gumbe rezljati, da je pa to opravilo dandanašnji tako slabo, da se z njim ne morejo preziviti. Radi bi tedaj vedeli, kake so razmere v „nemški Afriki“, kajti ker si v Evropi ne morejo potrebnega prisluziti, hočejo poskusiti svojo srečo med „črnimi zamorci“. Uradnik jim opomni, da jim v tej zadevi nikakor ne more postreči, da pa misli, da bi s svojim poslom v Angri Pequeni in v Kamerunu ne izhajali posebno dobro. A oni zavrnejo, da so v nekem časopisu brali, da zamorci radi nosijo manšete, k manšetom pa se potrebujejo gumbe, katere bi, ker je tam veliko slonove kosti, lahko prav po ceni izdelavali. Zastonj je uradnik ugovarjal, da je njihov upanje prazno. Nejevoljni podajo se iz občinske pisarne, zagotovljaje, da gredó naravnost k nemškemu poslancu, kateri jim bo v tej zadevi gotovo vedel kaj več povedati.

križi in verigami, mučeni z rašem in železnimi ovratniki, ki so po cele tedne in mesece nepremekljivo stali na vrhu stebra ali stolpa, pred njimi klečali, ležali, postili se, molili, na prsi tolkli se cesarjeviči, vojaki, dostojanstveniki, uradniki, oblastniki, duhovni, pastirji, proseči blagoslova ali milosti ali svéta, kakor od Boga.

Bospor ima to posebnost, da neustavljivo potnikove misli odvraca od preteklosti, onega potnika namreč, ki prvokrat potuje po njegovih obalah. Vsi spomini, vse slike, naj so velike ali vesele ali žalostne, ki jih more v teh krajih narediti, otemnjuje, presega, prevladuje, rekel bi pokopuje divna bujnost rastlinstva, lesket prazničnih barev, preobilnost življenja, mogočna in napuhnjena mladost lepe narave, ki je vsa le smehljaj in svečanost. Siliti se moraš, da verjemeš, da na tem morji, na teh očaranih krasotah so se divje spoprijemala, zažigala krvavela brodovja Bolgarjev, Gotov, Herulov, Bizantincev, Rusov, Turkov. Celó utrdine na višavah ne vzbujajo čuta onega poetičnega

— (Do dobrega sta se stepla) pred kratkim dva delavca v Kaplji poleg Vranskega. Jeden udaril je svojega drugova tako močno po glavi, da se je čez nekaj minut mrtev zgrudil. Napadalec se je sam oglasil sodnji.

— („Visok“ gost.) Iz Celja poroča se ta-le zanimljiva dogodbica: Velika čast doletela je pred nekaterimi dnevi posestnika J. Kovača v Voličini — dobil je pod svojo borno streho velikega, imenitnega gosta — prišel je k njemu neznan človek ter mu dejal, da je škof. Kako so se spoštljivosti Kovaču kar tresle roke in noge — tak velik gost in on tako navaden človek. Kovač priredil je vse, kakor se spodobi za takega gosta, dobro mu oskrbel mu posteljo in v kuhinji mu slastno hrano — skozi 14 dni. Najboljše jedi prihajale so v tem času na Kovačevo mizo, sočnata pečenka, kuretina in kar je dobrega dobiti bilo pač tam v okolici, in vse to zalivalo se je z rujnim vinom. To je bilo prijetno življenje škofsko! Škof pa mora imeti tudi denar in ta „škof“, Kovačev gost, ni imel nobenega vinarja, o j ta bore človek! Kovač pa je bil usmiljen mož, prebrskal je svoje skrinje ter iz njih potegnil 50 goldinarjev ter jih boječe izročil škofu, češ, „jih bo vaša milost uže vrnila“. Kakor rečeno, dan na dan kadile so se najboljše mesne jedi na mizi škofovski v Kovačevi hiši — a jedenkrat v tednu je imel Kovač zapovedan post, da se je zdržal mesnih jedij, „škof“ pa se ni hotel zdržati mesnih jedij — in to je bilo vendar poštenemu gostoljubu Kovaču preveč. „Bomo pa malo povprašali, od kod in kdo so ta škof“, in Kovač je to stvar naznanil na priličnem mestu, sicer nič hudega želeč „mirnemu škofu“. Sodnija pa je imela drugačne misli o tem tem gospodu. Povabila ga je sicer tudi ona gostoljubno k svoji mizi, a težko da bi ga tudi tako gostoljubno pitala s pečenko in zalivala z vinom. Preiskava je pokazala, da je ta „visoki gost“ Kovačev, ta „škof“ jeden najnavadnejših sleparjev, potepuh Anton Jurše. Kaj neki meni Kovač k temu?

„Soči“ v pojasnilo!

Zadnja „Soča“ prinaša sledeči popravek gospoda deželnega predsednika:

„V svoji peti številki piše „Soča“: Mi ostajemo pri tem, kar smo uže rekli, da namreč slovenskim otrokom, ki obiskujejo ljubljanske mestne šole, je zapovedano učiti se nemškega jezika od prvega razreda naprej in posluševati se ga kot učnega jezika od drugega razreda naprej, in sicer za to, ker ljubljansko mesto ni sezidalo nemške šole nemškim otrokom, ali z drugimi besedami, da nemškim otrokom ni treba učiti se v slovenskem jeziku. Resničnost naših besedij potrjuje uradni dokument, ki ga je prebral deželni predsednik baron Winkler v trinajsti seji deželnega zbora kranjskega 17. oktobra 1884.“

Kaj takega ravno omenjeni dokument nikakor ne potrjuje. Uk na mestnih šolah je, kakor je bilo uže rečeno, utrakvističen: poučujejo se namreč kolikor slovenski, toliko nemški otroci skupaj v obeh deželnih jezikih, in sicer v spodnjih razredih pretežno v slovenskem, v zgornjih pa pretežno v nemškem jeziku. Tako je bilo ukazano, ko ni bilo na Kranjskem še sedanjega deželnega predsednika, z razpisom deželnega šolskega sveta z dne 29. oktobra 1878, št. 2067, in tako je še dan današnji. Ni torej res, da nemškim otrokom ni treba učiti se v slovenskem jeziku.

„Soča“ pravi dalje, da „si zaradi nemških otrok butajo slovenski otroci nemščino v glavo“, a ni omenila, da si ravno tako zaradi slovenskih otrok tudi nemški otroci butajo slovensščino v glavo. To ni prav, to mora postati drugače; a ne s tem, da bi se komu delala krivica, namreč ne s tem, da bi se iz sedanjih utrakvističnih šol, ki jih uzdržujejo Slovenci in Nemci, in v katerih so zdaj skupaj slovenski in nemški otroci, izpahnil zadnji; ne s tem, da bi se ti naenkrat postavili na zrak, da bi ostali brez šole in brez uka. In da bi se taka krivica ne zgodila, na to meri razpis deželnega šolskega sveta z dne 12. julija 1884., št. 447, o katerem misli „Soča“, da „ostane večno nepravilen“, kateri pa ne veleva drugemu, nego to, da morajo iz navede-

nih vzrokov ostali na ljubljanskih ljudskih šolah gledé učnega jezika v veljavnosti določila deželnega šolskega sveta z dne 29. oktobra 1878, št. 2067, da morajo namreč te šole ostati utrakvistične, kakor so zdaj, dokler ne ustanovi mestni zastop za nemške otroke ali posebnih nemških šol, ali pa na sedanjih mestnih šolah potrebnih paralelnih razredov z nemškim učnim jezikom.

Učni minister je zahteval, kakor priznava tudi „Soča“, naj se istočasno odprejo slovenske in nemške šole; nič drugega ne zahteva tudi deželni šolski svet. Toda ni res, da so, kakor „Soča“ trdi, ob istem času (ko je deželni šolski svet izdal svoj razpis 12. julija 1884) slovenske šole v Ljubljani uže poslovale, in da je deželna vlada slovenski pouk na škodo slovenskim otrokom ustavila, namesti da bi — ker se istočasnost ni dala, kakor meni „Soča“, več doseči — silila mestni zastop, da sezida nemške šole. Da niso slovenske šole v istem času še poslovale, in da tedaj deželna vlada kranjska ni mogla slovenski pouk na škodo komur si koli bodi ustaviti, poudarjal je deželni predsednik uže v gori navedenem dokumentu pred deželnim zborom, in sicer na podlagi dotičnega poročila gosp. župana mesta ljubljanskega kot prvosednika mestnega šolskega sveta, po besedah, katerega „se ni v šolskem letu 1883/84 v ljudskih šolah ljubljanskih gledé učnega jezika še nič izpremenilo, torej vsaj za zdaj, zlasti ker ni mestni šolski svet vprašanja vpeljave slovenskega učnega jezika na mestnih ljudskih šolah še smatral kot končno rešenega, ni treba še (po besedah županovih) ustanoviti posebne ljudske šole, oziroma paralelnih razredov z nemškim učnim jezikom, in je vrhu tega mestni šolski svet sklenil, sklicati še le učitelje svojega okraja, da bi izvolili iz c. kr. profesorjev srednjih šol, iz učiteljev c. kr. vadnice in mestnih ljudskih šol poseben odtok, katerega naloga naj bi bila, preskrbeti potrebnih beril in slovnice v slovenskem jeziku in staviti dotične predloge. To še današnji dan ni dovršeno. Stvar ima tedaj drugo obličje, nego je svojim čitateljem kaže „Soča“. Zastoj bi bila potemtakem vlada silila mestni zastop, da sezida nemške šole, ne gledé na to, da se ne dajo nova poslopja kakor bi trenil sezidati, če bi tudi potrebnega denarja ne manjkalo.

Zadnjič ni res, da je vlada, kakor ji „Soča“ indirektno očita, pridobila podkupljivih duš, ki so vladini korak od 12. julija 1884 opravičevali, zagovarjali, hvalili, bodi si za dobro, bodi si za slabo plačo.

Prosim sl. uredništvo z ozirom na § 19. tisk. zakona, naj sprejme te popravke v prihodnju številko svojega lista.

V Ljubljani dne 2. februarija 1885.

Deželni predsednik:
Winkler I. r.“

Kakor „Soča“ sama objavlja, bode temu poslanemu v prihodnji številki svoje opazke dodala. No, mi smo prepričani, da bode te opazke, podane z ono objektivnostjo (?), kakor vse dosedanje — koje vspešno pobijati pa nam nikdar ni mnogo prglavice delalo. Mi čakamo tedaj tudi na te opazke s pravo radovednostjo, in „Soča“ naj bo preverjena, da ji tudi to pot primerne odgovora ne bomo dolžni ostali.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 9. februarija. Pri občinskih volitvah bil je zopet županom izvoljen Uhl.

London, 9. februarija. Osem tisoč mož se ima čez Suakim v Berber poslati. O Gordonovi usodi še ni nič znanega.

London, 8. februarija. Današnja poročila pravijo, da je črna posadka v Kartumu odprla vrata Mahdiji ter proroku osebno izročila Gordona kot ujetnika. To se je zgodilo tedaj, ko se je Wilson peljal proti Kartumu na parobrodih, katere mu je Gordon nasproti poslal. Da bi bile pomožne čete došle dva dni prej, zabranila bi se bila katastrofa.

London, 8. februarija. Kakor poroča „Observer“, naročeno je generalu Wolseleyu, da toliko časa dalje dela, dokler ne zaduši ustanka, če je tudi Gordon mrtev.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 9. februarija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	83·30
„ „ „ srebru	83·90
Zlata renta	106·20
5% avstr. renta	98·85
Delnice narodne banke	865·—
Kreditne delnice	302·40
London 10 lir sterling	123·80
20 frankovec	9·77
Cekini c. kr.	5·81
100 drž. mark	60·35

Tujci.

Dne 7. februarija.

Pri **Maliči**: Regoli, Schrubary, Filnascher, Machanek, trgovci, z Dunaja. — Arko, vinotržec, iz Zagreba. — Dr. Kautschitsch, graščak, iz Sevnice.
Pri **Slonu**: Schleif, inženir; Bing, trgovec, in Klinger, — trg. potovalec, z Dunaja. — Müller, trgovec, iz Einsiedla.

Umrli so:

V civilni bólnici:

Dne 6. februarija. Marija Rems, delavka, 20 l., jetika.

Tržne cene.

V Ljubljani, 7. februarija.

Hektoliter banaške pšenice velja 7 gld. 31 kr., domače 6 gld. 50 kr.; reš 5 gld. 53 kr.; ječmen 4 gld. 55 kr.; oves 2 gld. 25 kr.; ajda 4 gld. 55 kr.; proso 5 gld. 85 kr.; turšica 5 gld. — kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 20 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld., fižol 8 gld. 50 kr. — Goveja mast kilo po 94 kr., сало po 82 kr., špeh po 54 kr., prekajen pa 74 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 3 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 66 kr., svinjini 52 kr., drobniško po 36 kr. — Piške po 50 kr., golob 18 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. 80 kr.; mehkih 5 gld. 20 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči) 24 gld., belo 20 gld.

Srečke

z dne 7. februarija.

Dunaj:	67	62	65	84	74.
Gradec:	2	15	67	3	11.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
7. febr.	7. zjutraj	739·11	— 2·0	vzh. sl.	megla	0·90 dež
	2. pop.	737·55	3·4	szpd. sl.	obl.	
	9. zvečer	737·71	1·8	bzv.	„	
8. febr.	7. zjutraj	739·35	1·0	vzh. sl.	obl.	0·00
	2. pop.	739·88	5·0	bzv.	„	
	9. zvečer	739·51	1·6	vzh. sl.	„	

Piccolijeva esenca za želodec

od G. Piccolija, lekarja v Ljubljani,

kakor je razvidno iz pismenih zahval in zdravniških svedočeb, koje so bile izvoditelju te esence vposlane, ozdravila želodečne in podtrebušne boleznj, grižo v črevesu, krče, želodečno in premenljivo mrzlico, zabasanje telesa, zlato žilo, zlatenico, trganje po glavi i. t. d. in je najboljšo sredstvo za glistova deca.

Stekleničica 10 kr. V škatuljah po 12 stekleničic vposilja izvoditelj to esenco proti povzetju zneska 1 gold. 36 kr. Pri večjem nakupu dovoljuje se primeren rabat. (104) 15—9

Vozni nakladni listi

dobivajo se v tiskarni

Kleinmayr & Bamberg

v Ljubljani.